

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: F. P.,
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Jahodářem
sídlem Za Kajetánkou 1281/12, 169 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Magistrát města Děčín**
sídlem 28. října 1155/2, 405 02 Děčín I
zastoupený advokátem Mgr. Narcisem Tomáškem
sídlem U Starého mostu 111/4, 405 02 Děčín

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení:

X
bytem X

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu spočívajícím v nezahájení řízení o odstranění stavby okna v budově na adrese X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

II. V řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2024, č. j. 16 A 32/2023-61, **žádný** z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) včasně podanou prostřednictvím právního zástupce dne 30. 6. 2023 ve znění jejího doplnění ze dne 11. 8. 2023 domáhal, aby soud vyslovil nezákonnost zásahu žalovaného spočívajícího ve sdělení žalovaného ze dne 24. 6. 2020, č. j. MDC/64549/2020, odpovědi žalovaného na žalobcovu stížnost podle § 175 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) ze dne 5. 10. 2021, č. j. MDC/95492/2021 a sdělení žalovaného ze dne 24. 1. 2022, č. j. MDC/9369/2022.
2. Dále se žalobce domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost ukončit porušování jeho práv spočívající v nezahájení řízení podle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „starý stavební zákon“) pro stavební úpravy provedené v domě na adrese X, spočívající v osazení nového otevíravého okna namísto původních luxferů.
3. Současně se žalobce domáhal přiznání i náhrady nákladů řízení.

Žaloba

4. Žalobce ve své žalobě popsal postup, kterým se domáhal zahájení řízení o odstranění stavby ve vztahu k oknu umístěnému na sousední budově a jeho nahrazení původně umístěnými luxfery. Trval na tom, že z dokumentace, na kterou žalovaný odkazuje ve svých vyjádřeních, nevyplývá, jaký byl poslední legální stav předmětné stavby, neboť žádná ze žalovaným citované a odkazované dokumentace není podkladem pro kolaudační rozhodnutí, které určuje legální stav stavby a z dokumentace není zřejmé, jakým způsobem byla předmětná dokumentace vytvořena. Žalobce trval na tom, že ze skutečnosti, že existuje různorodá dokumentace zachycující stavbu v čase, nelze usuzovat o tom, že stavba byla ve stavu zachyceném v dané dokumentaci zkolaudována, když taková dokumentace není podkladem pro kolaudaci.
5. Nezákonný zásah shledává žalobce v „rozhodnutí“ žalovaného nezahajovat správní řízení o odstranění stavby. Žalobce považuje tento zásah za trvající, neboť nepříznivé důsledky zásahu žalovaného se žalobce nadále dotýkají. Nezahájením řízení je žalobce krácen na svých právech vyplývajících ze stavebního zákona a dále dochází dle jeho názoru k ohrožení jeho vlastnického práva, neboť vybouráním luxferů a osazením otevíravého okna došlo ke zhoršení požárně bezpečnostního stavu, který zasahuje nemovitost ve vlastnictví žalobce. O této skutečnosti byl žalovaný informován, neboť mu byl předložen dokument o zhodnocení stavební úpravy z hlediska požární ochrany.
6. Žalobce trval na tom, že žalovaný nezahájil správní řízení, přestože mu byly žalobcem i Krajským úřadem Ústeckého kraje vytýkány nedostatky při zjištění posledního legálního stavu stavby. Pokud tedy žalovaný není opakovaně schopen přesvědčivě zjistit skutkový stav svědčící o tom, že nejsou dány důvody pro zahájení řízení o odstranění stavby, pak dle

žalobce nezbyvá než řízení o odstranění stavby zahájit. Následně by bylo na stavebníkovi, aby v řízení prokázal, že stavební změny byly provedeny v souladu s právním řádem.

7. Dle žalobce je postup žalovaného v hrubém rozporu se základními zásadami postupu správních orgánů uvedenými ve správním řádu. Dle žalobce je opakovaně porušována zásada materiální pravdy, neboť žalovaný nepostupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle jeho názoru je rovněž porušována povinnost vyřizovat věci bez zbytečných průtahů, neboť jeho podnět z roku 2017 nebyl do dnešního dne uspokojivě vyřízen. Žalobce rovněž trvá na tom, že žalovaný nedbá toho, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, přičemž dlouhodobá nečinnost žalovaného je v rozporu s požadavky stavebního zákona na realizaci stavebních úprav v souladu se stavebním zákonem a dalšími předpisy. Dle žalobce žalovaný nemá zájem na řádném vyřešení jeho podnětu a veškerá činnost žalovaného směřuje k „ukončení celé záležitosti“, aniž by musel zahájit řízení o odstranění stavby. Podle žalobcova názoru žalovaný nepřipustně postupuje cestou nejmenšího odporu tak, aby si nepřidělával práci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v reakci na žalobu poukázal na skutečnost, že z výkresu s názvem „X“ z března 1973 plyne, že ve IV. podlaží předmětného objektu je umístěno na sporném místě tzv. zdvojené okno. Jde dle žalovaného o otevíravé okno. Uvedený výkres je součástí archivní dokumentace předmětného domu, dle které byla provedena investorem Česká státní pojišťovna, oblastní závod Děčín, rozsáhlá rekonstrukce. Žalovaný zdůraznil, že v době této rekonstrukce platil zákon č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu, (dále jen „zákon o stavebním řádu“), který byl zrušen k 1. 10. 1976.
9. Žalovaný poukázal na § 2 zákona o stavebním řádu, dle něhož lze provádět stavby a stavební práce jen podle předepsané projektové dokumentace a podle rozhodnutí o přípustnosti stavby. Žalovaný k tomu podotkl, že dle stavebního řádu by na výměnu okna za luxfery bylo nutné rozhodnutí o přípustnosti stavby či ohlášení.
10. Žalovaný má za to, že modernizace předmětného domu proběhla v 70. letech dvacátého století v souladu s tehdy platnými právními předpisy. V současnosti umístěné okno odpovídá podkladům pro modernizaci provedenou v 70. letech dvacátého století. Z podkladů dostupných žalovanému nevyplývá, že by po dokončení předmětné modernizace vydal příslušný orgán státní správy rozhodnutí, jímž by povolil výměnu uvedeného okna za luxfery. Z uvedeného dle jeho názoru vyplývá, že luxfery byly v předmětné stavbě umístěny v rozporu s právními předpisy. Žalovaný tedy trvá na tom, že současný stav je zcela souladný s posledním zjištěným legálním stavem.

Replika žalobce

11. Žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný nemá pro svou domněnku, že modernizace předmětného domu proběhla v roce 1973, respektive později v souladu s tehdy platnými právními předpisy, žádný důkaz. Žalovaným předkládaná dokumentace nijak nedokládá, jaký byl poslední legální stav stavby, neboť žádná ze žalovaným citované dokumentace není podkladem pro kolaudační ani jiné rozhodnutí, které určuje legální stav stavby a není ani zřejmé, za jakým účelem byla předmětná dokumentace vytvořena.
12. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že zmiňovaná dokumentace je založena ve složce s názvem „Skutečné provedení“ s datem říjen 2000. Z toho lze dle jeho názoru usuzovat o

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

tom, že takto zpracovaná dokumentace toliko zachycuje faktický stav budovy, který byl dodatečně zachycen, a nikoliv stav právní.

13. Současně žalobce poukázal na neurčitost vyjádření žalovaného ohledně doby provedené rekonstrukce a na skutečnost, že sám žalovaný nemluví o žádných konkrétních rozhodnutích.
14. Žalobce trval na tom, že je to právě žalovaný, kdo má být schopen řádně a průkazně zjistit poslední stav budovy, a to i za případné součinnosti s vlastníkem. Pokud toho není žalovaný schopen, nemůže to jít k tíži žalobce. Žalovaný však již po několik let není schopen zjistit poslední legální stav budovy a činí kroky ve snaze vyhnout se této své povinnosti a nemuset se zabývat podnětem žalobce.

Vyjádření žalovaného ze dne 20. 6. 2025

15. Žalovaný s poukazem na odborné vyjádření X trval na tom, že výměnou okna do světlíku ve 4. nadzemním podlaží v posuzovaném objektu v porovnání s původně umístěným dřevěným oknem nedochází ke zvýšení požárního rizika více než o 15 kg.m², nedochází ke zvýšení počtu osob a k záměně věcně příslušné projektové normy a tím nedochází ke změně užívání objektu nebo provozu. Žalovaný trval na tom, že výměna původního okna za nové, plastové nezhoršuje původní požární situaci a negativně neovlivňuje požární bezpečnost stavby a splňuje požadavky ČSN 73 0810 čl. 3.1.7.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

16. Osoba zúčastněná na řízení vyjádřila zájem zúčastnit se řízení před soudem. Zdůraznila, že umístěním předmětného okna ve 4. nadzemním podlaží nedošlo ke změně užívání stavby. Trvala na tom, že výměna okna byla provedena v souladu se stavební dokumentací. Podotkla, že žalobce opakovaně podával podněty Policii ČR, stavebnímu úřadu v Děčíně, stavebnímu odboru Krajského úřadu v Ústí nad Labem se snahou nepovolit vestavbu výtahu, výměnu oken, opravu střešní krytiny a opravu komínu.

Jednání soudu dne 18. 12. 2024

17. Právní zástupce žalobce při jednání soudu odkázal na svá písemná podání a dále uvedl, že trvá na tom, že nezákonný zásah vůči žalobci spočívající v nezahájení řízení o odstranění stavby přetrvává. Zdůraznil, že dle jeho názoru nedošlo ze strany žalovaného k řádnému zjištění rozhodného skutkového stavu ohledně posledního legálního stavu stavby. Uvedl, že z dokumentů, na které žalovaný odkazuje, dle jeho názoru není možné seznat poslední legální stav stavby. Dále právní zástupce uvedl, že plány a stavební dokumentace zachycují nějaký konkrétní stav stavby, ale zachycený stav není možné považovat za poslední legální stav, neboť stavební dokumentace nemůže doložit, jaký byl legální stav stavby, tedy zda umístění otevíravého okna v předmětném stavebním otvoru bylo povoleno. Správním orgánem dle jeho názoru nebylo doloženo, kdy došlo k umístění luxferů do předmětného stavebního otvoru, ani to, kdy bylo povoleno umístění otevíravého okna do předmětného stavebního otvoru.
18. Právní zástupce žalovaného odkázal na vyjádření k žalobě a dále na projektovou dokumentaci předmětné stavby z roku 1973, jakož i z následných let, ze které vyplývá, že v předmětném stavebním otvoru bylo umístěno otevíravé okno. Někdy později došlo k faktickému nahrazení otevíravého okna luxfery bez stavebního povolení či jiného opatření stavebního úřadu. Pokud následně opět bylo v předmětném stavebním otvoru umístěno namísto luxferů otevíravé okno, došlo pouze k uvedení stavby do souladu s posledním zjištěným legálním stavem. Zdůraznil, že plán zachycující skutečné provedení stavby, který byl podkladem pro kolaudační rozhodnutí ze dne 16. 11. 2000, č. j. X, znázorňuje v předmětném stavebním otvoru otevíravé okno. Dle právního zástupce žalovaného žalovaný dospěl ke správnému závěru, že poslední legální stav byl takový, že v předmětném stavebním otvoru bylo otevíravé okno. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud nezahájil řízení o odstranění stavby ve vztahu k umístění otevíravého okna do předmětného otvoru.
19. Při jednání soud provedl dokazování kompletní dokumentací evidovanou na stavebním úřadě ve vztahu k předmětnému domu č. p. X na X. Dále soud provedl důkaz printscreenem stránky dk.spsopava.cz na které je zachycen „skijo manual“ zachycující manuál pro práci

s programem na zpracování stavebních plánů, kde je mimo jiné zachyceno i vyznačování výplně okna „vitrablokiem“, což je druh luxferu.

Jednání soudu dne 16. 12. 2025

20. Při jednání konaném dne 16. 12. 2025 soud zrekapituloval dosavadní průběh řízení před soudem včetně rekapitulace správního spisu a dokazování provedeného při jednání soudu dne 18. 12. 2024.
21. Právní zástupce žalobce odkázal na předchozí vyjádření k věci. Dále uvedl, že klíčovou otázkou ve věci bude posouzení, zda se má změna požární bezpečnosti po umístění otevíravého okna posuzovat ve vztahu k původnímu dřevěnému oknu, či ve vztahu k odstraněným luxferům. Právní zástupce trval na tom, že žalovaný nezjistil řádně rozhodný skutkový stav ohledně posledního legálního stavu. Proto měla být dle jeho názoru posuzována změna požární bezpečnosti ve vztahu k původním luxferům. Umístěním otevíravého okna namísto luxferů došlo dle právního zástupce žalobce ke změně požární bezpečnosti stavby, a mělo tedy být zahájeno řízení o odstranění stavby.
22. Právní zástupce žalovaného rovněž odkázal na předchozí vyjádření k věci. Dále poukázal na stanoviska X, který je autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, požární bezpečnost staveb (dále jen X), ze kterých vyplývá, že osazením okna do předmětného stavebního otvoru nedošlo ke změně poměrů v oblasti požární bezpečnosti.
23. Obecný zmocněnec osoby zúčastněné na řízení se k jednání soudu i přes řádné obeslání bez omluvy nedostavil.
24. Při jednání soud provedl důkaz Dodatkem k požárně bezpečnostnímu řešení zpracovanému v roce 2017 z května 2025, č. X, vyhotoveným X.

Posouzení věci soudem

25. V § 82 s. ř. s. je uvedeno, že každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem rozhoduje na základě skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. V § 87 odst. 2 s. ř. s. je pak zakotveno, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl. Dle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.
26. V předmětné věci již jednou soud rozhodoval rozsudkem ze dne 18. 12. 2024, č. j. 16 A 32/2023-61. V uvedeném rozsudku, vzhledem ke skutečnosti, že samotný žalobce nepředložil ke svému podnětu žádný doklad, který by prokazoval neoprávněnost umístění

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

okna v předmětném stavebním otvoru a stavební úřad v jemu dostupné dokumentaci shledal, že ve stavebních výkresech je zaneseno v daném stavebním otvoru jako výplň vždy okno, soud dospěl k závěru, že postup žalovaného, který seznámil žalobce k jeho podnětu s rozhodným skutkovým stavem a sdělil mu, že nejsou důvody k zahájení řízení o odstranění stavby, nepochybil, a v jeho jednání není možné spatřovat nezákonný zásah vůči žalobci. Z toho důvodu soud žalobu žalobce zamítl. Proti tomuto rozsudku žalobce podal včasnou kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 5. 5. 2025, č. j. 22 As 7/2025-33.

27. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 5. 5. 2025, č. j. 22 As 7/2025-33, zrušil rozsudek krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2024, č. j. 16 A 32/2023-61, a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, že v předmětné věci byla opomenuta osoba zúčastněna na řízení a že se nevypořádal s nosnou částí argumentace žalobce spočívající v tvrzení, že zásah žalovaného spatřuje v tom, že žalovaný svou nečinností fakticky toleruje situaci, kdy je ohrožena požární bezpečnost nemovitosti žalobce.
28. V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. je Krajský soud v Ústí nad Labem vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
29. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že Žalobce již podáním ze dne 1. 11. 2016 předložil žalovanému podnět k prošetření stavební činnosti, v rámci které došlo k výměně dosavadních luxferů za nové otevíravé okno. Následně probíhalo několik let jednání s žalovaným, v rámci něhož žalobce podával podněty, stížnosti a žádosti o přešetření vyřízení stížností. Od podání původního podnětu do podání žaloby se žalobce opakovaně obrátil na Krajský úřad Ústeckého kraje jako nadřízený orgán žalovaného s žádostí o vydání opatření proti nečinnosti žalovaného v souladu s § 80 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Přes vynaloženou snahu se žalobci nepodařilo dosáhnout zahájení řízení o odstranění stavby spočívající v umístění otevíravého okna a uvedení stavby do původního stavu (umístění luxferů do předmětného stavebního otvoru). Na podněty žalobce bylo žalovaným sdělováno, že nebyl shledán důvod k zahájení řízení o odstranění stavby dle § 129 starého stavebního zákona.
30. Primárně se soud musel zabývat otázkou, zda byly splněny podmínky daného řízení. Ve vztahu k přípustnosti žaloby proti nezahájení řízení o odstranění stavby vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39 (dále jen „rozsudek ŽAVES“), následující podstatné závěry.
31. Nutno obecně zmínit, že prokáže-li se v soudním řízení správním, že správní orgán nezahájil řízení o odstranění stavby, byť šlo o stavbu nepovolenou, pak správní orgán postupoval v rozporu s právem objektivním a neochránil osoby, jejichž hmotných práv se nepovolená stavba dotýká. Nezákonným zásahem je v takovém případě právě pasivita správního orgánu („nečinnost“), který toleroval nepovolenou stavbu a nezahájil řízení o odstranění stavby (viz odst. 70 odůvodnění rozsudku ŽAVES). Objektivně protizákonná nečinnost správního orgánu spočívající v nezahájení řízení z moci úřední o odstranění stavby však může přímo zasáhnout do veřejného hmotného subjektivního práva žalobce jen za splnění následujících kumulativních podmínek (viz odst. 81 až 89 a 102 rozsudku ŽAVES): 1. žalobce je oprávněn podat žalobu proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., které eventuálně vzejde ze zahájeného řízení o odstranění stavby, 2. nesmí existovat žádné jiné správní řízení ani žádný jiný moment, kdy žalobce v minulosti mohl nebo teprve v budoucnu bude moci chránit své subjektivní hmotné právo v rámci veřejné správy nebo žalobou před správním soudem (buď

jako účastník správního řízení, nebo jako osoba, která sice dle zákona nebyla účastníkem řízení, ovšem proti rozhodnutí má právo podat žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s.), a 3. podáním zásahové žaloby žalobce nezneužívá právo podat správní žalobu – např. v případě, kdy žalobce nejprve soukromoprávním ujednáním přivoli k určitému (jednoznačnému) způsobu užití svého pozemku, poté se však pokusí (aniž byly ze strany stavebníka porušeny podmínky či limity žalobcova přivolení) svých soukromoprávních závazků zbavit iniciací pravomocí správního orgánu, který upozorní na rozpor využití pozemku s veřejným právem, nebo kdy s ohledem na povahu věci bude v daném případě nad veřejnoprávní podstatou věci převažovat soukromoprávní charakter sporu mezi dvěma fyzickými či právnickými osobami a veřejnoprávní otázka bude zcela marginální, případně kdy žalobce stav, jehož nápravy se nyní domáhá, dlouhodobě pokojně akceptoval (viz odst. 88 a 102 rozsudku ŽAVES).

32. Dále je třeba zmínit, že pokud „zápůřčí“ žaloba (žaloba, kterou se žalobce domáhá, aby soud uložil žalovanému upustit od dalšího zasahování do jeho práv) směřuje proti zásahu, který doposud nebyl ukončen, je nutno zkoumat, zda se žalobce ochrany před tvrzeným zásahem či jiné formy nápravy mohl domáhat jinými právními prostředky podle § 85 s. ř. s. Těmito prostředky je jednak podnět dle § 42 správního řádu správnímu orgánu, který podle přesvědčení žalobce měl zahájit řízení z moci úřední (z něhož se musí správní orgán dozvědět nejen o nezákonnosti, ale i o důvodech, proč nezákonnost zkracuje práva žalobce) a dále podnět k opatření proti nečinnosti nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 2 správního řádu (viz odst. 96 až 101 rozsudku ŽAVES).
33. Z odkazovaného rozsudku ŽAVES (viz odst. 102) též vyplývá, že žalobci nemůže uplynout lhůta k podání žaloby do té doby, dokud trvá zásah, tedy dokud trvá kompetence správního orgánu zahájit řízení z moci úřední.
34. Zároveň soud připomíná, že správní orgán, který podnět k zahájení řízení obdržel, s ním musí zacházet jako s jakýmkoli jiným podnětem k zahájení řízení z moci úřední podle § 42 správního řádu. Pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Řízení o odstranění stavby včetně eventuálního řízení o dodatečném povolení nepovolené stavby představuje účinný způsob ochrany osob, jejichž práva svým předcházejícím postupem stavebník porušil. Řízení o odstranění stavby tudíž v takovém případě slouží vedle prosazení veřejného zájmu na dodržování stavební kázně též k ochraně hmotných práv potenciálních účastníků stavebního, popř. též územního řízení. Pokud správní orgán zahájí řízení o odstranění stavby, účastníkem takového řízení se stane vlastník pozemku, na kterém stojí sporná stavba, respektive další sousedé [k vymezení všech účastníků řízení o nařízení odstranění stavby viz § 129 odst. 10 starého stavebního zákona, resp. § 250 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový stavební zákon“)]. Během tohoto řízení může nastat situace, že stavebník požádá o dodatečné povolení stavby. Rovněž v tomto řízení mohou všichni jeho účastníci uplatňovat námitky a hájit svá práva (viz odst. 45 a 56 rozsudku ŽAVES).
35. Soud v nyní projednávaném případě ve svém hodnocení vyšel z právě popsanych závěrů rozsudku ŽAVES (srov. např. i navazující rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2023, č. j. 1 As 105/2023-29, nebo ze dne 31. 1. 2024, č. j. 8 As 84/2023-71).

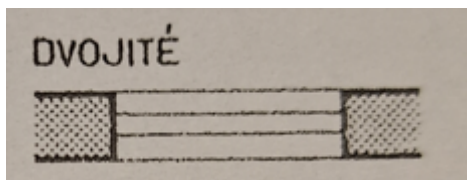
36. Soud konstatuje, že předmětná žaloba je z hlediska § 85 s. ř. s. přípustná, neboť z předložené spisové dokumentace vyplývá, že žalobce před podáním předmětné žaloby uplatnil u žalovaného podnět podle § 42 správního řádu, jímž se domáhal zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby spočívající ve výměně luxferů za otevíravé okno v konkrétním stavebním otvoru sousední budovy č. p. X na X. Rovněž z předložené spisové dokumentace vyplynulo, že se žalobce opakovaně domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného postupem dle § 80 odst. 2 správního řádu, a to podáním učiněným do úředního záznamu na Krajském úřadu Ústeckého kraje dne 8. 11. 2018 a přípisem ze dne 27. 5. 2020. Ani tímto postupem se však žalobce zahájení řízení o odstranění předmětné stavby nedomohl. Žalobce rovněž jako vlastník sousední budovy dle soudu splňuje podmínku účastenství v řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 10 starého stavebního zákona, resp. § 250 odst. 2 nového stavebního zákona. Současně dle soudu zde neexistuje žádné jiné správní řízení ani žádný jiný moment, kdy žalobce v minulosti mohl nebo teprve v budoucnu bude moci chránit své subjektivní hmotné právo v rámci veřejné správy nebo žalobou před správním soudem, a to buď jako účastník správního řízení, nebo jako osoba, která sice dle zákona nebyla účastníkem řízení, ovšem proti rozhodnutí má právo podat žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
37. K otázce včasnosti předmětné žaloby soud poukazuje na závěr obsažený v odst. 102 rozsudku ŽAVES a nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2022, č. j. 4 As 384/2021-29, či ze dne 14. 9. 2023, č. j. 1 As 105/2023-29. Nejvyšší správní soud v rozsudku ŽAVES konstatoval, že žalobci „nemůže uplynout lhůta k podání žaloby do té doby, dokud trvá zásah, tedy dokud trvá kompetence správního orgánu zahájit řízení z moci úřední.“ V rozsudku ze dne 22. 4. 2021, č. j. 9 As 13/2021-32, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „nezákonným zásahem je sama trvající pasivita správního úřadu, která negativně zasahuje do právní sféry žalobce. Z tohoto pohledu by proto hypotetická zásahová žaloba neměla směřovat proti nezákonnému zásahu spočívajícímu ve sdělení žalovaného o nezahájení řízení k podnětu stěžovatele, ale v nezákonné nečinnosti ohledně nezahájení řízení o odstranění stavby. V takovém případě se nejedná o prostý „jednorázový zásah“, ale naopak je třeba zohlednit jeho trvající nezákonné účinky. (...) S ohledem na tyto závěry soudu nezbyvá než uzavřít, že tvrzeným zásahem je v dané věci trvající pasivita správního úřadu, resp. žalovaného (nezahájení řízení z moci úřední), která představuje doposud neukončený zásah. Lhůta pro podání žaloby proti takovému zásahu proto začíná každý den běžet znovu, resp. doposud nemohla uplynout.“ Na základě výše citovaných závěrů, které jsou plně přílehlavé i pro nyní posuzovaný případ, tak soud dospěl k závěru, že v předmětném případě se jedná o zásah trvající, který stále trvá, a lhůta pro podání žaloby tedy nemohla uplynout. Soud tak považuje předmětnou žalobu za včasnou.
38. Soud rovněž neshledal, že by podání žaloby v předmětném případě mohlo být považováno za zneužití práva ze strany žalobce. Je pravda, že z obsahu spisové dokumentace vyplývá, že prvotní podnět k přesetření umístění otevíravého okna podal žalobce již v roce 2016, ale v následujícím období zůstával žalobce stále aktivní a v přiměřených intervalech se domáhal zahájení řízení o odstranění stavby spočívající v nahrazení luxferů otevíravým oknem.
39. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že v předmětném případě byly splněny podmínky řízení a bylo možné o žalobě rozhodnout meritorně.
40. V § 129 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona je stanoveno, že stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez

opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

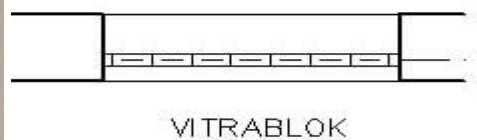
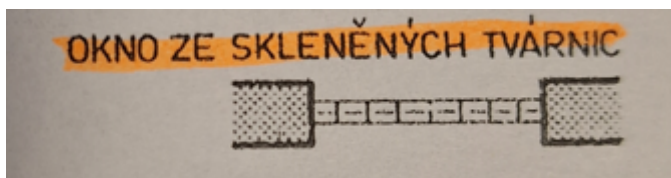
41. Prakticky totožná je právní úprava i v novém stavebním zákoně účinném ke dni rozhodování soudu, kde je v § 250 odst. 1 písm. b) uvedeno, že stavební úřad nařídí stavebníkovi nebo vlastníkovi stavby odstranit stavbu, pokud je prováděna nebo byla provedena bez povolení podle tohoto zákona anebo v rozporu s ním.
42. K předmětu přezkumu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem v případě nezahájení řízení z úřední povinnosti na základě podnětu žalobce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v odstavci 104 rozsudku ŽAVES. Nejvyšší správní soud uvedl: „... rozhodnou otázkou pro krajský soud je pouze to, zda má být správní řízení zahájeno, nikoli jak má být v případném zahájeném řízení rozhodnuto. Soud se bude zabývat tím, zda jsou splněny podmínky, které pro zahájení příslušného řízení stanoví zákon.“
43. Z výše citovaných ustanovení § 129 starého stavebního zákona a § 250 nového stavebního zákona dle soudu jednoznačně vyplývá, že stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby z úřední povinnosti v případě, že má postaveno najisto, že stávající stavba byla provedena bez řádného povolení či opatření nebo v rozporu s ním. Řízení o odstranění stavby tedy neslouží v žádném případě ke zjišťování skutkového stavu ohledně legálnosti sporné stavby. Není tedy možné postupovat tak, jak požadoval žalobce, že by v důsledku nemožnosti přesvědčivě zjistit skutkový stav svědčící o tom, že nejsou dány důvody pro nezahájení řízení, mělo být řízení o odstranění stavby zahájeno. Vzhledem k formulaci právní úpravy bylo na soudu, aby posoudil, zda z podnětu žalobce či ze stavební dokumentace uložené k předmětné budově na stavebním úřadu, která dokládá legální stav stavby, vyplývá, že umístění otevíravého okna do předmětného stavebního otvoru bylo nepovolenou stavbou.
44. Z tvrzení žalobce, která předložil v průběhu jeho dlouhotrvající komunikace s žalovaným před podáním žaloby, nelze dle soudu dovodit, že by umístění otevíravého okna bylo v rozporu s legálním stavem, neboť ani čestné prohlášení pracovnice, která pracovala v předmětné budově dlouhou dobu nemůže doložit, že umístění otevíravého okna v předmětném stavebním otvoru bylo provedeno bez řádného povolení či opatření či v rozporu s ním. Sám žalobce po celou dobu komunikace s žalovaným v předmětné věci nepředložil doklad, ze kterého by bylo možné dovodit, že umístění okna v předmětném stavebním otvoru je v rozporu s legálním stavem. Po celou dobu setrval pouze na tvrzení, že došlo k nahrazení luxferové výplně oknem. Tato skutečnost je mezi účastníky ovšem nesporná. Sporným zůstává pouze otázka, zda umístěním okna došlo k nepovolené stavební úpravě, či zda došlo ze strany stavebníka pouze k uvedení stavby do souladu s posledním legálním stavem.
45. K ověření rozhodných skutečností si soud vyžádal kompletní dostupnou stavební dokumentaci k předmětné budově, kterou provedl dokazování při jednání soudu. Rovněž soud vycházel z výňatku z publikace založené žalovaným ve spisové dokumentaci a provedeným dokazováním ve vztahu ke způsobu vyznačování výplně stavebních otvorů ve stavební dokumentaci (Ing. arch. SOUKUP, Jiří; Ing. arch. ŠAMÁNEK, Josef; VEREŠ, Juraj.: *Stavební výkresy pozemních staveb*. Praha: Nakladatelství technické literatury, 1969, s. 259). Dle podkladů, které měl stavební úřad k dispozici a které jsou v souladu se zjištěním soudu se výplně stavebních otvorů ve stavební dokumentaci vyznačují takto:

dvojitě okno

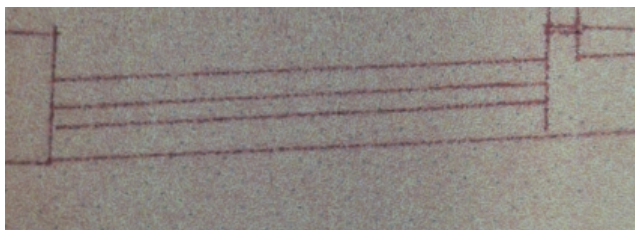
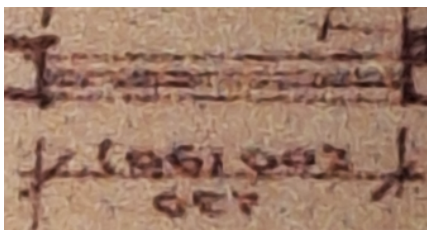
Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

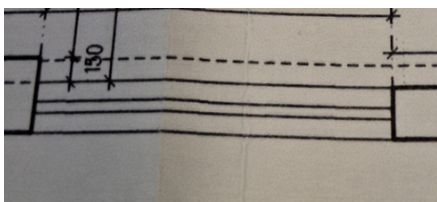
okno ze skleněných tvárnic (luxfery, vitrablok je druh luxferů)

46. Ve veškerých výkresech založených v stavební dokumentaci uložené u příslušného stavebního úřadu byla výplň dotčeného stavebního otvoru zakreslena takto:

Stavební dokumentace z roku 1973 Stavební dokumentace z roku 1977

Stavební dokumentace z roku 2000

47. Z výše uvedených zákresů ve stavebních dokumentacích vztahujících se k dané budově jasně vyplývá, že v předmětném stavebním otvoru je zakresleno okno s rovným ostěním. Se zákresy ve stavebních dokumentacích pak koresponduje i Požární zpráva z května 1999 vyhotovená X ke stavbě „Rekonstrukce objektu České pojišťovny a. s.“, kde je mimo jiné uvedeno na straně 1 „konstrukce stávající – obvodové zdivo: cihelné, kamenné; okna a dveře: dřevěné s tabulovým sklem“. O luxferech v obvodových stěnách či jako výplň stavebního otvoru požární zpráva nehovoří, přestože je v ní uvedeno, že jako nenosná vnitřní konstrukce je plánovaná prosklená stěna. Projektované obvodové stěny jsou uvedeny pouze cihelné a výplně otvorů v obvodových stěnách v podobě dřevěných oken s tabulovým sklem.
48. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že v podkladech, které měl stavební úřad k dispozici, v předmětném stavebním otvoru vždy jako výplň figurovalo okno a nikoli výplň z luxferů. Luxfery tedy byly do předmětného stavebního otvoru vestavěny bez jakéhokoli opatření či povolení stavebního úřadu, přestože dle stavebních předpisů od roku 1959 (viz zákon o stavebním řádu, zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, a starý stavební zákon) k takovému kroku vždy bylo potřeba opatření či povolení stavebního úřadu. Stavebník při stavebních úpravách v roce 2016, když odstranil luxfery a umístil do

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

předmětného stavebního otvoru otevíravé okno, tedy pouze uvedl stavbu do souladu se (schválenou) stavební dokumentací. Takový postup ze strany stavebníka nelze hodnotit jako nepovolenou stavbu. Vzhledem k této skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že stavební úřad neměl důvod k zahájení řízení o odstranění stavby ve vztahu k předmětnému oknu, neboť se nejednalo o nelegální stavbu. Žalobci rovněž nemohlo být zasaženo do jeho chráněných subjektivních práv postupem stavebníka, který pouze uvedl stavbu do souladu se stávající stavební dokumentací.

49. Pro úplnost soud k tvrzení žalobce, že stavební dokumentace z roku 2000 označená jako skutečné provedení stavby nebyla podkladem k žádnému kolaudačnímu řízení, podotýká, že tato stavební dokumentace byla ověřena v kolaudačním řízení završeném kolaudačním rozhodnutím vydaným Městským úřadem Děčín dne 16. 11. 2000, č. j. X. Dále soud poznamenává, že s ohledem na existující stavební dokumentaci k předmětné budově, považuje čestné prohlášení pracovnice České spořitelny X ze dne 23. 8. 2017, které předložil žalobce žalovanému při ústním jednání konaném dne 8. 11. 2018 a ve kterém je uvedeno, že již v roce 1969 byla v předmětném stavebním otvoru umístěna luxferová stěna, za irelevantní, neboť takové čestné prohlášení dle soudu nemůže zpochybnit existující stavební dokumentaci k budově.
50. K výše uvedeným závěrům dospěl soud již ve svém předchozím rozsudku ze dne 18. 12. 2024, č. j. 16 A 32/2023-61. Nejvyšší správní soud tyto závěry soudu nijak nehodnotil, tudíž jejich správnost nezpochybnil, a soud tedy neshledal žádný důvod se od nich odchýlit.
51. Dále se soud zabýval otázkou, zda předmětná stavební úprava vyžadovala nějaký druh schválení ze strany stavebního úřadu a zda osazením daného stavebního otvoru otevíravým oknem mohlo dojít k zásahu do práv žalobce z hlediska požární bezpečnosti.
52. V § 103 odst. 1 písm. d) starého stavebního zákona, který byl účinný v době, kdy stavební úřad danou věc posuzoval, je uvedeno, že stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavební úpravy, pokud se jimi nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se vzhled stavby ani způsob užívání stavby, nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí a jejich provedení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby a nejde o stavební úpravy stavby, která je kulturní památkou. Prakticky totožnou úpravu pak obsahuje i nový stavební zákon [§ 171 nového stavebního zákona ve spojení s odst. 1 písm. e) přílohy 1 nového stavebního zákona]. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku, schválení od stavebního úřadu může vyžadovat i stavební úprava, která mění požární bezpečnost stavby (např. i výměna okna za jiné okno).
53. Pro posouzení skutečnosti, zda umístěním sporného otevíravého okna došlo ke změně požární bezpečnosti předmětné stavby, je nejprve nutné stanovit, s jakým stavem se má stávající požární bezpečnost stavby porovnávat. Zda se má porovnávat s požární bezpečností stavby v době, kdy byl předmětný stavební otvor vyplněn bez opory ve stavební dokumentaci luxfery, nebo se stavem, kdy byl stavební otvor osazen dřevěným oknem s tabulovým sklem, který vyplývá z dochované stavební dokumentace stavby.
54. Jak je uvedeno výše, soud dospěl k závěru, že umístění luxferů do předmětného stavebního otvoru bylo provedeno bez jakéhokoli opatření nebo povolení stavebního úřadu, přestože by taková stavební úprava dle stavebních předpisů v minulosti povinnosti zajistit si opatření či povolení stavebního úřadu podléhala. Jednalo se tak dle soudu o zjevně protiprávní stav. Při posouzení otázky, k jakému stavu stavby má být porovnávána úroveň požární bezpečnosti stavby ve vztahu k současnému stavu, soud musí zdůraznit platnost zásady, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nelze chránit protiprávní stav. Není tedy přípustné porovnávat současnou požární bezpečnost stavby se stavem stavby s protiprávně umístěnými luxfery. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že otázku, zda stavebník potřeboval stavební povolení nebo ohlášení k umístění okna, které je v předmětném stavebním otvoru v současnosti umístěno je třeba zhodnotit v souvztažnosti k porovnání požární bezpečnosti stavby v nynějším stavu a požární bezpečnosti stavby v době, kdy ve stavebním otvoru bylo umístěno stavební dokumentací zmiňované dřevěné okno s výplní z tabulového skla.

55. S ohledem na výše uvedený závěr je tedy nutné považovat Zhodnocení nového okna v požární obvodové stěně z hlediska ochrany majetku a zdraví osob vyhotovené v říjnu 2016 X, autorizovaným technikem pro požární bezpečnost staveb, které předložil žalobce žalovanému, za irelevantní. V tomto zhodnocení sice autorizovaný technik dospěl k závěru, že umístěním nového okna do předmětného stavebního otvoru došlo ke zvětšení šířky nebo výšky požárně otevřených ploch obvodových stěn o více než 10 %, a v důsledku toho zasahuje nově požárně nebezpečný prostor nového okna na sousední pozemek. V tomto posudku je však porovnáván stav požární bezpečnosti se stavem požární bezpečnosti stavby v době, kdy v předmětném stavebním otvoru byla bez opatření stavebního úřadu umístěna luxferová stěna. Docházelo tedy k porovnávání požární bezpečnosti stávajícího stavu vůči nezákonnému stavu s úpravou budovy provedenou bez nutného opatření či povolení stavebního úřadu. Toto posouzení tedy nemůže být v dané věci relevantní.
56. Obdobně je tomu i v případě Expertního posudku vyhotovenému v září 2020 společností X, který předložil žalobce žalovanému. I v tomto posudku je porovnáván stav požární bezpečnosti současného stavu se stavem požární bezpečnosti stavby v době, kdy v předmětném stavebním otvoru byla bez opatření či povolení stavebního úřadu (tj. nezákonně) umístěna luxferová stěna. Docházelo tak k porovnání požární bezpečnosti stávajícího stavu vůči stavu s úpravou budovy provedenou bez nutného opatření či povolení stavebního úřadu. Toto posouzení proto dle soudu opět nemůže být v dané věci relevantní.
57. Oproti tomu měl stavební úřad k dispozici Požárně bezpečnostní řešení z dubna 2017, č. X, vyhotovené X. V tomto dokumentu je uvedeno: „Podle ČSN 730834 čl. 3.2 a 3.3c) nedochází výměnou okna do světlíku ve 4. nadzemním podlaží v posuzovaném objektu ke zvýšení požárního rizika o více než 15 kg.m², nedochází ke zvýšení počtu osob a k záměně věcně příslušné projektové normy a tím nedochází ke změně užívání objektu nebo provozu a jejich předmětem je pouze: úprava, oprava, výměna nebo nahrazení jednotlivých stavebních konstrukcí. Podle ČSN 73 08 34 lze výměnu okna ve 4. nadzemním podlaží zatřídit do změn staveb skupiny I.“ Dále je v tomto dokumentu uvedeno, že „ve 4. nadzemním podlaží bylo ze vstupní chodby do světlíku původně umístěno dřevěné okno, které bylo v 70. letech vyměněno za luxfery a v současné době došlo k vybourání tohoto otvoru a k osazení plastového okna do původních rozměrů – původní stav před první úpravou není zhoršen a splňuje požadavky ČSN 73 08 10 čl. 3.1.7.“
58. Dále je ve správním spise založeno Požárně bezpečnostní řešení z července 2019, č. X, vyhotovené X. V tomto dokumentu je uveden totožný text jako v Požárně bezpečnostním řešení z dubna 2017, č. X.
59. Při jednání soudu byl proveden důkaz listinou „Dodatek k požárně bezpečnostní řešení zpracovanému v roce 2017“ z května 2025, č. X, vyhotovené X. V tomto dokumentu je mimo jiné uvedeno: „ve 4. nadzemním podlaží bylo ze vstupní chodby do světlíku původně umístěno dřevěné okno, které bylo v 70. letech vyměněno za luxfery s dvěma větracími mřížkami. Nové okno bylo osazeno plastové, otvíravé, bez požární odolnosti – původní stav před první

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

úpravou (také okno bez požární odolnosti). Tato výměna původního okna za nové, plastové, nezhoršuje původní situaci a negativně neovlivňuje požární bezpečnost stavby a splňuje požadavky ČSN 73 08 10 čl. 3.1.7.“ (zvýraznění obsaženo v původním dokumentu).

60. Požárně bezpečnostní řešení vypracované autorizovanou osobou obsahuje porovnání stávající požární bezpečnosti stavby s původním stavem, kdy bylo umístěno v předmětném stavebním otvoru dřevěné okno. S ohledem na tuto skutečnost považuje soud vyjádření obsažená v dokumentech vyhotovených Ing. Kubíkem za relevantní pro posouzení daného případu. Závěr, k němuž opakovaně autorizovaná osoba dospěla, je, že oproti stavu, který má oporu ve stavební dokumentaci budovy, umístěním nového plastového okna do předmětného stavebního otvoru nedošlo ke zhoršení požární bezpečnosti stavby.
61. Z výše uvedeného dle soudu vyplývá, že oproti stavu, který měl oporu ve stavební dokumentaci předmětné budovy, nedošlo v důsledku umístění plastového otevíravého okna do předmětného stavebního otvoru k negativnímu ovlivnění požární bezpečnosti stavby. Ani z hlediska požární bezpečnosti tedy nebyl dán důvod k zahájení řízení o odstranění stavby, neboť předmětná stavební úprava nevyžadovala přechodí vydání stavebního povolení ani ohlášení. Umístěním otevíravého okna do předmětného stavebního otvoru nedošlo ani k naplnění jiných podmínek pro nutnost opatření nebo povolení ze strany stavebního úřadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) starého stavebního zákona.
62. Pro úplnost soud podotýká, že poukaz kasačního soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2024, č. j. 7 As 306/2023-70, bod 16, soud v daném řízení nemohl zohlednit, neboť principy obsažené v části rozsudku, na který kasační soud odkazoval, se aplikují v případech, že je postaveno najisto, že se žalobce svým podnětem ke stavebnímu úřadu domáhá odstranění černé stavby. V daném případě však, jak bylo uvedeno výše, bylo v průběhu soudního řízení postaveno najisto, že jednáním stavebníka došlo k uvedení stavby do souladu s dostupnou stavební dokumentací a nedošlo jím k negativnímu ovlivnění požární bezpečnosti stavby. Nejednalo se tedy o černou stavbu. Proto se soud nezabýval otázkou zásahu stavby do sféry žalobce.
63. Vzhledem ke skutečnosti, že samotný žalobce nepředložil ke svému podnětu žádný relevantní doklad, který by prokazoval neoprávněnost umístění okna v předmětném stavebním otvoru a stavební úřad v jemu dostupné dokumentaci shledal, že ve stavebních výkresech je zaneseno v daném stavebním otvoru jako výplň vždy okno, a dle Požárně bezpečnostního řešení vyhotoveného autorizovanou osobou nedošlo oproti stavu, který měl oporu ve stavební dokumentaci předmětné budovy, k negativnímu ovlivnění požární bezpečnosti stavby, dospěl soud k závěru, že postup žalovaného, který seznámil žalobce k jeho podnětu s rozhodným skutkovým stavem a sdělil mu, že nejsou důvody k zahájení řízení o odstranění stavby, nepochybil, a v jeho jednání není možné spatřovat nezákonný zásah vůči žalobci. S ohledem na uvedené skutečnosti tudíž soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
64. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování navržené žalobcem, a to opakovaným podnětem žalobce ze dne 23. 9. 2020, sdělením žalovaného ze dne 24. 6. 2020, č. j. MDC/64549/2020, stížností žalobce ze dne 1. 9. 2021, odpovědí žalovaného na stížnost podle § 175 správního řádu ze dne 5. 10. 2021, č. j. MDC/95492/2021, žádostí žalobce o přešetření způsobu vyřízení stížnosti podle § 175 odst. 7 správního řádu ze dne 9. 11. 2021, sdělením správního orgánu druhého stupně ze dne 10. 1. 2022, č. j. KUUK/009118/2022, sdělením žalovaného ze dne 24. 1. 2024, č. j. MDC/9369/2022, stížností žalobce podle § 175

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

odst. 1 správního řádu ze dne 17. 8. 2022, odpovědi žalovaného na stížnost podle § 175 odst. 1 správního řádu ze dne 26. 9. 2022, č. j. MDC/89017/2022, a zhodnocením nového okna v požární obvodové stěně z hlediska požární ochrany majetku a zdraví osob, vypracovaným X v říjnu 2016, neboť se jedná o listiny obsažené v žalovaném předložené spisové dokumentaci, kterou se v rámci správního soudnictví dokazování neprovádí.

65. Soud neprovedl ani důkaz znaleckým posudkem znalce v oboru požární bezpečnosti, který navrhoval právní zástupce žalovaného při jednání soudu, ve kterém mělo být posouzeno, zda nahrazením luxferů otevíravým oknem dojde ke změně v oblasti požární bezpečnosti budovy, a to pro nadbytečnost.
66. V souladu s § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s. výrokem II. tohoto rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2024, č. j. 16 A 32/2023-61, neboť ve věci je nutné posuzovat konečný úspěch ve věci a žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.
67. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. Proto soud výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. prosince 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.